

TURCZI ISTVÁN

REGGELRE

megöregszünk

Nemzeti Kulturális Alap

A kötet megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

© Turczy István, 2022

© Scholar Kiadó, 2022

Szerzőfotó © Róna György

Borítófotó © by-studio/stock.adobe.com

Minden jog fenntartva.

A mű egyetlen részlete sem használható fel, nem tárolható és nem sokszorosítható a kiadó előzetes írásbeli engedélye nélkül.

TURCZI ISTVÁN

REGGELRE
megöregszünk

újabb versek
(2017–2022)

SCOLAR

„Kezdhettek folytatódni.”

Petri György

Előkert

[Nyílik és csukódik]

A szeme behunyva, úgy néz rám:
szavakhoz, látom, semmi kedve.
Árnyékunk a kilincsre kúszik,
el van a nyár szeptemberesedve.

Az égalja hámozott narancs.
A fájdalomban mindenki gyerek.
Bronzporral bevont estiség az,
mi csendünk közt ógyeleg.

Nyílnak és csukódnak a dolgok,
de ő nem éri be ennyivel.
A démonait viszi-hozza,
és egy álomhoz kétszer alszik el.

Árnysuhogás csak a búcsú.
Mint egy lassú kéz, ha legyint.
Nem hív és irányt sem mutat
éteri minta szerint.

A kert végében ajtó tárul,
puhán lép az utolsó kőre,
járjon még kevesebb zajjal,
ahogy az idő kihull belőle.

AZ IRODALOM JELENE

Stilizálatlan csend

[A háttérben Orbán Ottó: Vojtina recepcióesztétikája]

Manapság valamire való költő

nem ír verset

és azt sem írja meg

hogy nem ír verset

Így szeplőtelen lesz

a fogadtatása

Mindenről, amit látott

hallgat

messzire űzi a szem árnyait

az utat mind elzárja

és körmeit régi szavakba vájva

hallgat makacsul így üzen

Akkor jár jól, ha minél távolabb marad –

sűrű a rengeteg áttörhetetlen

hangorkán föld alatti zajok

felesleges gőzölgés folyamatos vég

Ne most kapják rajt' az elmúlt vétéken

hagyják csak saját levében főni

hagyják csak romokban őt:

akkor törik meg, ha jónak látja

Tétlen kezét nem emeli az égnek

a hálában úgysem lesz köszönet

hisz a költő mindennél koldusabb

hiába könyörög figyelemért

meleg könnyeket sír a papírra

és a gyengédséget soronként porciózza

fejére olvassák legjobb verseit

szemére hányják, hogy közel merészkedik

mint csillag a fenyőfák hegyéhez

s ha elérte a kritikus magasságot

jobb, ha zuhanórepülésbe kezd

Kérdőjelként mind lejjebb hanyatló
karja suhogását elnyeli az est
Ismétlődnek a napszakok
A stilizálatlan csendben
az öreg olvasólámpa alatt
egy összeégett lepke maradványai
Nézi addig nézi amíg szép nem lesz megint

Akár egy nyitva hagyott mondat

Reload:

Baka István: *Döbling*

Indul. Kell a séta. A kerteket a köd még elborítja. Ha kinyújtja a kezét, és próbálja elérni a Napot, egy kerítésbe ütközik, ami áramot vezet. Azt érzi, hogy nem érez semmit. Kihűlt belőle az a finom remegés, ami a testé. Indul. A démonait sétáltatja. Belső éje szerteárad. Virrasztásával Isten mit akar? Hangok követik, visszhang lett maga is. Kevesebb zajjal jár, ha engedelmeskedik. Úgy tesz, mintha nem is volna. Nincs tisztább dolog a megérkezésnél. Az a másik élet, ahogy elgondolja, mit fog csinálni, ha már nem csinál semmit, az is csak elgondolás. Semmi sem valódi, kérdés is, válasz is homályba hull, és nem tudni, hol rontotta el. Kitartott, dallamtalan zokogás kockázza lépteit. *Magyarország nincs többé*, már csak benne él. Kialudt a fényt adó tekintet. Már csak mások szavaival mondható el, ami maradt. Érti gyomrában a görcsöt, ahogy feszül, ahogy nem akar véget érni, vagy ő nem akarja, hogy véget érjen. Miért olyan nehéz minden? Ki szülheti őt újra e világra? Indul. Bátornak kell lennie, tudja. A bátorság, akár egy nyitva hagyott mondat. Maga ellen fog dönteni, akármi lesz. Közel a nap, hiába próbálná visszatartani. Hányat, mondd, hányat kell még aludni addig, Istenem?

Tartozás

1920–2020

Először fény volt, azután rettegés.
„Lássa az Úr, kik vagyunk, ha ránk talál.”
Ünneplőbe öltözve mondogatták egyre,
ahol napsütés van, nem lehet halál.

Zsolozsma szólt a nyári csöndön át,
felszállt a jeltelen sírok pora.
Eleven botként hazát cserélni indult
a kérdezetlenek felhőtáborá.

Nem maradt senki, hogy virrasszon.
És nem írta senki a hallgatást.
Megfeszültek a legelőbb kereszten.
Sebüket takarta csak az égbolt-palást.

Hazát cserélni indult csonkán, zenétlen,
néma földeken országnyi árny-alak;
kövek időtlen közönyében tovább,
mint akik tudják, merre tartanak.

Szítál a múlt. Hány időszilánk emléke
vibrál, mielőtt egyszer majd kihúny, elég?!
Nem mond vádat, nem mond panaszt,
hideg kőszemmel néz vissza ránk az ég.

Holt napok porából, lám, mégis itt vagyunk.
Az árát nem kérjük, régi jó szokás.
Feszülni újra a legelőbb kereszten,
legfőbb tartozásunk az idetartozás.

Éjféli bagatellek

Nem mintha megfejtethné ezt a szem:
amit látok, már azt sem hiszem.

*

Beégett képek, zümmögő dalok,
az emlékek mind hajthatatlanok.

*

Semmi se mozdul, már csak a sejtés.
Kitüntetett részem a felejtés.

*

Versemben egész hadsereg vonul
két leírt szó közt láthatatlanul.

*

Háború, béke – ne légy hírhozó,
legtöbb szavad sebhelyhatározó!

*

Ha nem is félsz, de kicsit mégis,
mondd azt: hűség; csattan az ég is.

*

Hóésésen át a tavaszra várva
árnyékkod mögül látni a nyárra.

*

Fentről is jól látsz, lényed átragyog,
melengetni fog, amíg megvagyok.

Egy régi fénykép hátlapja

Ha te voltál az, Isten áldjon!

Ha nem te voltál, Isten áldjon.

Köszönjük, hogy a Scolar Kiadó könyvét választotta.
Iratkozzon fel hírlevelünkre a www.scolar.hu honlapon,
vagy keressen minket a facebook.com/scolarklub oldalon!

Scolar Kiadó, 2022
1016 Budapest, Piroska u. 13.
Telefon: +36 1 466 7648
scolar@scolar.hu; www.scolar.hu

Felelős kiadó: Érsek Nándor
Felelős szerkesztő: Illés Andrea
Borítóterv: Papp Rita
Tördelés: Kósa Csilla
Korrektor: Balogh Gabriella

ISBN 978-963-509-592-6

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben 2022-ben.
Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató
www.gyomaikner.hu